

Герої серед нас: шість років минає відтоді, як на сході України загинув мізочанин Тарас Якимчук

Шостий рік поспіль сколихують Україну постріли, не висихають на очах метерів сльози, кожен день несе нові втрати та горе. Тисячі українців позбавлені спокійного сну через жорстоку гру шкурних інтересів однієї держави до іншої. Так було завжди: війни престолів, князівств та навал спалахували майже у всі історичні епохи, але то були древні часи, коли людьми керували загарбницькі інстинкти, а не суспільні цінності, що базуються на гуманізмі, освіті, новітніх технологіях. Невже, маючи усі привілеї комфортного життя, у 21 столітті потрібно воювати, провокувати один одного на вбивство та кровопролиття, змушуючи тисячі матерів чекати своїх синів звідти, звідки нерідко вже нема вороття?..

Тарас Якимчук, двадцятирічний юнак із селища Мізоч Здолбунівського району з самого дитинства мріяв про те, аби стати військовим. Понад усе на світі хлопець любив своє рідне село, батьків та дівчину Олю. У липні 2014 року його не стало. ...Війна забрала життя зовсім молодого, сповненого жаги до життя воїна.

Народження Тараса у родині Якимчуків довго чекали, адже мама Євгенія мала уже двох дітей від першого шлюбу, а ось у тата

він був єдиним сином. Тож малому завжди приділяли багато уваги. Через особливу любов рідних, мабуть, і виріс Тарас не таким, як усі: з гострим відчуттям справедливості, з толерантністю англійського пера та неабияким відчайдушом і спортсменом.

- Коли він йшов у школу, він знав все-все, - пригадує мама загиблого воїна Євгенія Анісімовець. - Ми йому проводили вдома уроки по 45 хвилин. Він вчився дуже добре по 6 клас, а потім почав займатися бойовим мистецтвом «Спас», трошечки навчання закинув і сказав: «Мамо, я себе бачу тільки військовим, я хочу бути миротворцем».

До поставленої мети юнак і справді йшов наполегливо. Багато бігав та займався спортом з особливим азартом. Коли у Мізочі Василь Венгурський відкрив школу бойового мистецтва «Спас», Тарас став одним з найактивніших її відвідувачів. Мистецтво козацького бою пасувало хлопцеві як нікому, розповідає тренер. Тарас чітко виконував усі настанови, завжди хотів перемагати, методично боров противника, відрізнявся тонким почуттям справедливості, виступав миротворцем в усіх суперечках.

У 2011 році для Тараса Якимчука у рідній школі пролунав останній дзвінок. Додому хлопець прийшов звичайним хлопцем, який

Тарас ЯКИМЧУК.

Батьки Тараса ЯКИМЧУКА.

лю ті шкода, мушу підтримати. Отаким він був і у посякденні, йому всім завжди шкода.

Відкидаючи усі благання рідних батьків, переконування сестри, прохання класного керівника вступити до вищого навчального закладу та обрати мирну професію, Тарас, відразу після отримання атестата, помчав до Рівненського військового комісаріату здавати тести на зарахування до спецназу.

- Ранесенько 14 жовтня 2013 року Тарас узяв рюкзак на себе такий, як до школи ходив. Підійшов до мене, поцілував і каже: «Мамо, я йду в школу, тільки на довший термін, не плаче. Мамо, мене тільки до фірточки проведіть. Я провела його до фірточки, а в слід плакала, - витягає спомини з пам'яті Євгенія Анісімовець і плаче.

Спочатку Тарас Якимчук потрапив на навчання до «Десни», а потім у Хмельницький, де готують бійців спецназу. Контракт з хлопцем підписали відразу - командир помітив його витривалість та напористість. Відомо, що найбільш

і я телефоную, питаю, що ж вони збираються розвідувати. Розвідка - це ж як війна, - пригадує мама Євгенія.

Війна у хату Якимчуків ввірвалась задовго до того, як вони про це дізнались. З 22 квітня 2014 року Тарас перебував у зоні воєнних дій на Сході. Розповів про свій від'їзд тільки рідній сестрі Наталці та дівчині Олі, заборонив казати батькам.

- Була Трійця, телефоную, кажу: «Сину, я хочу напекти пирогів, всього домашнього взяти і приїхати до тебе». А він каже, що на полігоні, тут, мовляв, їсти є що, нічого не везіть. Запитую: «Сину, а чого ти дзвониш більш вночі?» Він відповідає, що велике навантаження і не має часу, - розповіде пані Євгенія. - В мене було серце насторожене, але ж я не думала, що він там. 8 червня 2014 року Тарас зателефонував і повідомив, що їде додому - я зраділа. Правда, приїхав увечері додому і в нього брова розсічена, а на ногах чорні плямки. Він як ліг спати, я його так за ніжку погладила, а він мене так поцілував, як ніколи.

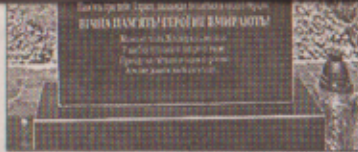
кілька днів сусід розповів Євгенію Володимирівні, що бачив їхнього Тараса на БТРі у Слов'янську.

- Ми до нього телефонуємо, питаю: «Тарасе, ти у Слов'янську?» А він спочатку віднікувався, а потім зізнався. От розказував, що там у кожного був прапор український біля грудей. І вони, де що звільняли від сепаратистів, то вішали прапор український, - згадує Євгенія Анісімовець. - Якось дзвонить Тарас і питає, чи не дивились ми у новинах як спецназівці увійшли в мерію міста Слов'янська, як виносили зброю сепаратистів в ящиках. І каже: «Я з другом повісив прапора український, а того кинули прямо на землю».

Звістку про смерть сина родини отримала 24 липня 2014 року. Мама Євгенія, почувши, знепритомніла. Коли відкрила очі, біля неї стояли чоловік і представник Здолбунівського військкомату.

- Він підійшов і каже: «Ваш Тарас героїчно загинув за Україну». Я впала перед ним на коліна і стала плакати: «Моєму Тарасу 20, тільки

У неділю, 19 липня 2020 року, в храмі Різдва Бгородиці ПЦУ селища Мізоч відбудеться поминальна служба за загиблим земляком Тарасом Якимчуком. Його немає з нами вже шість років. Пом'янімо воїна...

ках.

У 2011 році для Тараса Якимчука у рідній школі пролунав останній дзвінок. Додому хлопець прийшов засмучений та збентежений, тому що на випускному вечорі потрібно було танцювати вальс, а в класі тільки шість хлопців на шістнадцять дівчат. Довго мізкував, розповідає мама, сперши голову на руки, а тоді і каже:

- Мамо, я хочу з Діаною танцювати, бо вона поховала татка. Вона підійшла і плакала, мені ста-

тим у Хмельницький, де готують бійців спецназу. Контракт з хлопцем підписали відразу - командир помітив його витривалість та наполегливість. Відомо, що майбутні спецназівці долають значні навантаження. За розповідями однокурсників, Тарас пробігав по 15 кілометрів на день, стрибав з літака та вкладався в усі нормативи.

- У 2013 році десь зимою, в лютому, вже їх відібрали в льотні війська, кращих направили у сто сороковий центр. Це була розвідка.

я зраділа. Правда, приїхав увечері додому і в нього брова розсічена, а на ногах чорні плямки. Він як ліг спати, я його так за ніжку погладдила, а відчуття наче чогось залізного торкнулась. Коли він прокинувся зранку, я запитала про ноги - не відповів. Потім чоловік допитався, що то рани від осколків.

У відпустці Тарас мав залишитись на два тижні, аж раптом 13 червня пролунав дзвінок. «Командир викликає негайно в частину», - пояснив юнак і поїхав. А через

- Він підійшов і каже: «Ваш Тарас героїчно загинув за Україну». Я впала перед ним на коліна і стала плакати: «Моєму Тарасу 20, тільки 20, він не міг загинути».

Про подробиці смерті Тараса Якимчука рідним майже нічого не повідомили - військова таємниця. З останнього телефонного дзвінка, до хрещеної мами, батьки дізнались, що хлопець вилітав літаком разом із чотирма товаришами для розвідки - загинули усі.

Валентина СТЕПОВА.